

delen, dog ikke ud over 50 Øre pr. Indbygger i vedkommende Kommune, som Hjælp hertil. Da det imidlertid har vist sig, at Arbejdsløsheden kun findes i København, og at der udenfor København er Brug for Arbejdskraft baade af faglig Art og almindelige Arbejdsmedhjælpere, har jeg ikke kunnet finde det rimeligt, at Staten skulde gaa til at give noget ekstraordinært Tilskud i den Anledning, saa meget mindre som de i de nu bestaaende Love bevilgede ordinære Statstilskud ikke ere opbrugte af Kommunerne. Det viser sig, at Hjælpekasseloven ikke er udnyttet, men at de Kommuner, som ville gøre fuld Brug af Loven, endnu ad ordinær Vej kunne faa ikke saa lidt yderligere Statstilskud. Heller ikke har jeg kunnet tiltræde Forslaget om, at vi ved saadanne Lejlighedslove som denne skulde gaa udenfor Rammerne af Arbejdsløshedskasseloven. Forholdet med Hensyn til Arbejdsløshedskasser er dette, at der er anerkendt 37, og deraf virke 35 paa vedtægtsmæssig Maade. De to største af dem ere imidlertid ikke endnu aabnede for Virksomhed, idet de ikke have bestaaet i de 12 Maaneder, som Loven forudsætter. Jeg har dog i det andet Ting antydet, at man kunde gaa til en Bestemmelse, hvorved disse Kasser nu bleve aabnede, naar de bleve satte i Stand dertil enten ved kommunalt Tilskud eller ved private Bidrag og Arbejdsløshedsinspektøren mente, at de derved bleve saaledes funderede, at det kunde være rimeligt at give dem denne Tilladelse. Staten kunde i saa Tilfælde give Forskud paa det løbende Regnskabsaar, altsaa paa det Tilskud, som Staten skulde udrede i Kraft af den allerede bestaaende Lovgivning. Det andet Ting har i sit Udvalg omdannet Forslaget saaledes, at det er kommet i Overensstemmelse med de Udtalelser, jeg i saa Henseende er fremkommen med ved Sagens første Behandling i det andet Ting. Saaledes foreligger Forslaget altsaa her til Behandling, hvorfor jeg kan anbefale det til Tingets Velvillie.

P. G. C. Jensen: Da der i Fjor blev givet en Lov om anerkendte Arbejdsløshedskasser, var det vel Forudsætningen fra alle Sider, at man nu havde ordnet dette Spørgsmaal ved Lov, saaledes at Lovgivningsmagten indtil videre ikke havde at beskæftige sig dermed. Men der er jo derefter indtraadt Forhold, som have bevirket, at man har forelagt et særligt Lovforslag om en ekstraordinær Understøttelse i Anledning af Arbejdsløshed, altsaa i Anledning af ekstraordinær Arbejdsløshed.

Jeg skal bemærke derom, at saaledes som Lovforslaget her foreligger, maa det, tænke vi, være begrundet derved, at Arbejdsløshedskasserne i det hele have bestaaet i saa kort Tid, at de ikke have været i Stand til at fæstne sig saaledes, at de alene ville kunne yde den fornødne Hjælp. Ud fra denne Betragtning, at Lovforslaget er forelagt, fordi der saa kort Tid efter, at den almindelige Lov er udkommen, er indtraadt en ekstraordinær Arbejdsløshed, skal jeg for mit Vedkommende ikke have noget imod at stemme for, at denne Sag fremmes. — Jeg vil dog gøre den Bemærkning, at Lovforslaget i een Henseende forekommer mig at være noget mærkeligt og noget udenfor, hvad der plejer at være Tilfældet i saadanne Love, idet der nemlig aldeles ikke er sat nogen som helst Grænse for det Tilskud, som kan ydes. Der gives her ganske frit Kommunerne Ret til at yde Tilskud, uden at det bestemmes, at det skal være begrænset af det ene eller det andet Hensyn. Jeg gaar imidlertid ud fra, at ligesom Betingelsen for, at Lovforslaget kan komme til at virke, naar det bliver Lov, vil være den, at Kommunalbestyrelserne mene, at der er ekstraordinær Arbejdsløshed til Stede, saaledes ville Kommunalbestyrelserne ogsaa med Hensyn til de Bidrag, der ydes, tage nødvendigt Hensyn til, at man netop opfylder det Øjemed, i hvilket Loven er given, og intet videre.

Madsen-Mygdal: Jeg skal ikke nægte, at da jeg første Gang læste dette Forslag, saaledes som det var indbragt i det andet Ting ved privat Initiativ, og jeg saa, at det begyndte med at sige: „Kommunalbestyrelserne i København og paa Frederiksberg, Byraad og Sogneraad bemyndiges til“ osv., lød dette Udtryk „Sogneraad“ i mine Øren i nogen Grad som Ironi. Jeg tænkte nemlig som saa: Jeg gad se det Sogneraad i det ganske Land, som trænger til nogen som helst Bemyndigelse i den Henseende. Forholdene ere i saa Henseende af ret ejendommelig Art. Medens der gaar flere Tusinde arbejdsløse herinde i København, er der Arbejdsnød ude paa Landet, Mangel paa Arbejdskraft ude over det ganske Land. Vi leve jo nu i Foraarstiden, i Begyndelsen af Sommeren, hvor der paa Landet er alvorlig Trang til Arbejdskraft, og under saadanne Forhold er det ret ejendommeligt, at vi skulle beskæftige os med at give Tilskud eller i alt Fald lovgive om Tilskud i Anledning af ekstraordinær Arbejdsløshed. Ude i